

Zemaljski dani teku – Talimanov bezvremeni „Pančevac“

„Nedavno se u našem listu pojavio konkurs, kojim jedna radna organizacija traži direktora. Svi listovi su ovih dana krcati sličnim oglasima što je uostalom normalno, jer je princip reizbornosti rukovodilaca aktuelan. Ipak, po nečemu se ovaj konkurs razlikuje od ostalih. Jer, u njemu se kao uslovi navode da kandidati za direktora moraju da budu ili kvalifikovani radnici sa šest godina staža ili tehničari sa osam godina radnog iskustva. Neobično je da se od kandidata koji imaju višu stručnu spremu zahteva i veći radni staž.

Očigledno je da je ovo jedan od konkursa udešenih 'po meri', odnosno da je u pitanju samo ispunjavanje jedne formalnosti čiji je cilj da se unapred određeni čovek dovede u direktorsku fotelju. Najverovatnije je reč o ranijem direktoru ove radne organizacije. Sasvim je ispravno da se i tim ljudima pruži prilika da konkurišu, pogotovo ako su do sada sa uspehom obavljali najodgovorniji posao u kolektivu. Ali, prilikom raspisivanja konkursa treba ipak imati izvesno osećanje mere.”

(5. februar 1966)

„I povodom prošlog broja, kao i mnogo puta ranije, bilo je glasnih pitanja: šta je 'Pančevac' hteo ovim tekstom ili ovom karikaturom da kaže? Čini nam se da je vreme da se povodom ovakvih razmišljanja još jednom objasnimo. Ne smatramo da uopšte treba da odgovaramo na njih, jer sve što je stavljeno na hartiju može i mora da izazove najrazličitije interpretacije. Svaki čitalac je odgovoran za svoje viđenje i svoja tumačenja, a redakcija ne može da snosi odgovornost ni za ono što o sadržaju naših priloga misle normalni ljudi, a kamoli za asocijacije primerene Iliji Čvoroviću, znamenitom lovcu na balkanske špijune.”

(8. januar 1988)

„Molim nadležne da mi se vrate pare koje su u vidu doprinosa na moj LD otišle u opštinski budžet i koje su potrošene za put pančevačke društveno-političke delegacije u Rešicu (...). Razlozi zbog kojih ne želim da finansiram ovakvu paradnu saradnju su sledeći:

1. (...) U intervjuu listu 'Danas' rumunski predsednik Nikolae Čaušesku kaže da 'ne poznaje ni jedno autohtono selo sa 100 Hrvata ili Srba'. Gde li se dedoše i ko ih rasturi?
2. Voleo bih da pročitam izveštaje naših delegacija o boravku u Rumuniji. Sem

zvaničnih razgovora, u kojima se mlati prazna slama nabrajanjem uspeha ostvarenih na polju izgradnje socijalizma, i zvaničnih ručkova i večerinki, uvek se diskutuje o mogućnostima proširenja privredne saradnje. Od toga, naravno, nikada ne bude ništa.

3. Mislim da bi se kompletna međunarodna saradnja naše opštine morala kritički razmotriti. Posete zvaničnih opštinskih delegacija predstavljaju već niz godina svojevrsan vid turizma: naši opštinski uglednici od kojih većina o svom trošku nije nikad putovala dalje od Dolova i Glogonja, iskoristili su priliku da na društveni (znači i moj) račun šetaju Jelisejskim poljima i upoznaju draži noći na Pigalu. Nastavljanje takve prakse u krizi kojoj se kraj ne nazire, moglo bi da ima i teške političke posledice. Ovakva međunarodna saradnja na narod koji već misli na golo preživljavanje dejstvuje isto kao i crvena marama na razjarenog bika.

4. Iako siroti – još uvek smo besni. Jedna francuska sportska ekipa je svojevremeno otkazala gostovanje u Pančevu uz učtivo izvinjenje i jasno obrazloženje: nemamo novca za taj put. Kao svaka prava gologuzija, mi ne možemo sebi da dozvolimo takvo priznanje, mada svi skupa, a i ceo svet, znamo da nam je došlo do grla (...).”

(25. avgust 1989)

„Evo jednog vica s bradom koji je, nažalost, ponovo postao aktuelan. Pita komšija Lala da li zna koliko košta jedan 'tomahavk'. Pošto ovaj nije znao, reče da je cena te rakete skoro milion dolara. Na to će Lala: 'Ju, što mi jedan ne padne u avliju!'”

(30. april 1999)

„Nek muzika svira”, „Prema svecu i tropar”, „Stići i prestići Babušnicu”, „Dobićete umiljati 'Pančevac”, „Smutnoe vreme”, „Između beogradizacije i novosadizma”, „Spuštavah se ja na vaše uže”, „Ko će kresnuti šibicu?” (...)

(naslovi: od 1999. godine nadalje)

„Loše mišljenje o odlikašima može se jedino objasniti opštim stanjem u našem društvu. Ovo, sadašnje vreme bitno se razlikuje od onog kada je Brana Nušić napisao čuvenu pesmu 'Dva raba', zbog koje je odsedeo godinu dana u 'Zabeli'. One koji su pobjegli s tog časa srpske književnosti podsetiću na njenu ključnu strofu:

'Srpska deco što množiti znate, iz ovoga pouku imate: u Srbiji prilike su tak'e, babe slave, preziru junake, zato i vi ne mučite se džabe, srpska deco, postanite

babe'.

Prilagođeni modernom dobu ti stihovi bi mogli ovako da glase:

U Srbiji danas prilike su tak'e, slave bitange, preziru petake, zato, deco, ne učite džabe, man'te knjige, budite barabe!"

(4. januar 2013)

„Tokom rasprava o sastavu nove vlade prisetio sam se onog vica o majmunu koji je vozio putnički avion. Dok su putnici spavali, piloti su golicali stjuardese, a on se dohvatio komandi i navijao ih dok nije slupao mašinu. Ovo je poslednja šansa da nam se to ne desi, jer novi mandatar sprema tim koji će voditi zemlju: mali, efikasan i stručan (...). Muka mu je velika što ima puno onih istaknutih naprednjaka koji smatraju da su zaslužni za ubedljivu pobedu stranke na izborima, mada je taj trijumf isključivo Aca izneo na svojim plećima. Svi pretendenti na presto smatraju se za stručnjake opšte prakse (...).

Agilni Vučić moraće da se izbori i s raspuštenim saradnicima, konkretno – da ih nauči kako treba da poštuju red i zakon i da ne šene pred njim”.

(njegov poslednji objavljeni komentar, 17. april 2014)

IN MEMORIAM MILAN MIRKOVIĆ TALE (1937 – 2014)